

něný blanket učební smlouvy byl zaslán žalobcovi a tímto podepsán, sama o sobě neodůvodňuje právní závěr, že došlo k uzavření písemné smlouvy stanovící práva a závazky obou stran tak, jak v listině jsou uvedeny, když strany nesporně před tím uzavřely ústní učňovskou smlouvu a neměly úmyslu ji změnit tak, jak ve vyplnění blanketu žalovaným jest uvedeno. K rozhodnutí tomuto byl soud odvolací oprávněn, poněvadž soudem první stolice bylo zjištěno, že o škodě za stravování učně mezi stranami vůbec nebylo jednáno a že žalovaný písemný blanket učňovské smlouvy měl vyplnit tak, jak mezi stranami ústně bylo dojednáno. Vývody dovolání napadající tento právní názor soudu odvolacího též s hlediska dovolacího důvodu §u 503 čís. 3 c. ř. s., nejsou však s to, by správnost jeho vyvrátily, ježto nejde tu o skutkové zjištění v rozporu se spisy, nýbrž o právní posouzení věci, které nemůže býti napadeno dovolacím důvodem §u 503 čís. 3 c. ř. s. Mínení dovolatelo, že soud odvolací nebyl oprávněn přihlížeti k ústnímu ujednání stran ohledně sporné učňovské smlouvy, když žalobce svůj nárok v žalobě založil na písemní smlouvu a když žalovaný uznal, že smlouvu tuto uzavřel, není správné, ježto soud první stolice zjistil a v protokole ze dne 14. března 1924 výslovně jest uvedeno, že žalovaný výslovně se zavázal nahraditi žalobci případnou škodu, bude-li do tří dnů hlášena, a kromě toho bylo ujednáno, že žalovaný žádnou škodu a nic neplatí, kdyby jeho syn byl propuštěn nebo vystoupil před vyučením. Z tohoto přednesu žalovaného v první stolici plyne, že žalovaný popřel ustanovení písemné smlouvy o povinnosti k náhradě škody za stravování a poukázal tím zřetelně na odchýlné ústní ujednání. Když však podle zjištění odvolacího soudu mělo platiti jen to, co strany ohledně učební smlouvy ústně ujednaly a při tomto ústním ujednání nebylo řeči o náhradě za stravování syna žalovaného, jest správným názor odvolacího soudu, že nelze vyvozovati závazek žalovaného k náhradě škody stravováním syna žalovaného žalobci prý vzniklé jedině z toho, že žalovaný v blanketu učební smlouvy dotýčný tištěný odstavec neškrtl. O rozporu se spisy v tomto směru nemůže býti řeči, ježto názor odvolacího soudu není předpokladem skutkovým, nýbrž úsudkem právním. Totéž platí o názoru soudu odvolacího, že v souzeném případě vyplnění blanketu písemní učňovské smlouvy žalovaným bylo jen formalitou a že vyplnění tohoto blanketu žalovaným odchýlně od ústního ujednání stran nebylo způsobilé, by přivedilo změnu původního ústního dojednání. Proč žalovaným vyplněný blanket nebyl nabídkou nové učební smlouvy a proč podpisem tohoto blanketu se strany žalobce nedošlo k nové od ústního ujednání odchýlné smlouvy, vyložily a správně odůvodnily již nižší soudy. K vyvrácení vývodů dovolání hájících opačný názor, stačí proto poukaz na důvody napadeného rozsudku, jichž správnost vývody dovolání nebyla ani vyvrácena ani otřesena.

Čís. 6660.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno v úpadkovém řízení usnesení prvního soudu, prisuzující útraty, jest dovolací rekurs nepřipustným.

Byl-li spor o vydání předmětů přerušen vyhlášením úpadku na jmění dlužníka, a správce úpadkové podstaty prohlásil, že do sporu nevstupuje, byly předměty, o něž byl veden spor, vyloučeny z úpadkové podstaty a staly se volným jměním dlužníka. Správce úpadkové podstaty, odmítnuvší vstup do sporu, nemůže si vyhrazovati jakékoliv jiné nároky k předmětům pro úpadkovou podstatu. Přerušený spor možno zahájití toliko s úpadcem. Rozsudek nemůže se státi vůči úpadkové podstatě pravoplatným a nelze na základě něho povolití exekuci proti úpadkové podstatě.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1927, R I 1083/26.)

Žalobě o vydání předmětů procesní soud první stolice rozsudkem ze dne 2. ledna 1926 vyhověl. Po vydání rozsudku byl o jmění žalovaného zahájen úpadek, správce úpadkové podstaty nevstoupil do sporu, pročež soud první stolice řízení přerušil. K návrhu žalobkyně zahájil soud první stolice usnesením ze dne 17. června 1926 opět řízení ve sporu a udělil žalované úpadkové podstatě lhůtu k odvolání. Rekursní soud k rekursu správce úpadkové podstaty usnesením ze dne 13. července 1926 napadené usnesení zrušil. D ů v o d y: Podáním ze dne 10. června 1926 učinila žalující strana návrh, by v přerušeném sporném řízení bylo pokračováno proti úpadkové podstatě. Soud procesní návrhu tomu napadeným usnesením vyhověl, zahájil řízení a udělil úpadkové podstatě čtrnáctidenní lhůtu k odvolání do rozsudku ze dne 2. ledna 1926 a doručil usnesení s podáním úpadkové správě, svědčícím správci úpadkové podstaty, čímž dal na jevo, že se na místo původně žalovaného úpadce, nyní sama úpadková správa (její správce) má pokládati za procesní stranu. Tento postup byl nesprávný a nezbylo, než napadené usnesení zrušiti, ježto z obsahu podání žalobkyně a dopisu správce úpadkové podstaty k němu připojeného vycházelo na jevo, že správce úpadkové podstaty do sporu nevstoupil, a již proto nebylo možno vzhledem k ustanovení § 8 konk. ř. správu úpadkové podstaty pokládati za stranu rozepře. Odepřel-li správce úpadkové podstaty v projednávaném případě vstoupiti do sporu, mělo to za následek, že se tím vyloučil předmět sporu z úpadkové podstaty a bylo by proto protismyslným, pokračovati v řízení proti správě úpadkové podstaty proti její vůli o předmět, s jehož vyloučením z úpadkové podstaty projevila souhlas. Předpis § 8 (3) konk. ř. se proto správce úpadkové podstaty netýká. Soud první stolice usnesením ze dne 1. července 1926 doplnil usnesení ze dne 17. června 1926 v tom směru, že přiznal žalobkyni útraty návrhu. Usnesením ze dne 13. července 1926 povolil soud první stolice na základě rozsudku ze dne 2. ledna 1926 exekuci proti úpadkové podstatě. R e k u r s n í s o u d usnesením ze dne 7. října 1926 I. zrušil usnesení prvního soudu ze dne 1. července 1926, II. změnil usnesení prvního soudu ze dne 13. července 1926 v ten rozum, že zamítl exekuční návrh. D ů v o d y: Ad I. Napadené usnesení bylo zrušiti důsledkem rozhodnutí zdejšího soudu jako rekursního ze dne 13. července 1926, neboť, bylo-li tímto rozhodnutím uznáno, že žalující strana nebyla oprávněna učiniti návrh, aby přerušené řízení bylo

proti úpadkové podstatě žalované firmy opět zahájeno, nemohl ani soud procesní právem přisouditi navrhovatelce napadeným usnesením náklady onoho návrhu.

Ad II. Soud procesní však neprávem také povolil navrhovatelce proti úpadkové podstatě žalované firmy exekuci podle svého rozsudku ze dne 2. ledna 1926, neboť rozsudek ten byl vydán proti žalované firmě, nikoliv však proti její úpadkové správě, která do onoho sporu nevstoupila a tedy proti ní ani právní moci nemohl nabýti. Jest sice správné, že nevstoupením úpadkové správy do sporu jeho předmět se z úpadkové podstaty eo ipso vyloučil, z toho však nenásleduje, že na základě rozsudku, který byl původně vydán proti firmě samé, lze beze všeho vésti exekuci proti její úpadkové správě, která si může činiti nároky na zadržení věci z jiného titulu, než původně žalovaná strana. Žalobkyně mohla pokračovati ve sporu jen proti původně žalované firmě a poněvadž tato vyhlášením úpadku podle §u 84 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. zanikla, musila by zahájití nový spor s úpadkovou podstatou, ježto tato není povinna spor přijati v rozhodovacím období, kdy jest jí znemožněno uplatňovati již námitky, kterých žalovaná ve sporu, ať z jakéhokoliv důvodu, neuplatňovala.

Nejvyšší soud dovolací rekurs do odstavce I. napadeného usnesení odmítl, do odstavce II. napadeného usnesení zamítl.

D ů v o d y:

Vymáhající strana podává dovolací rekurs, pokud napadeným usnesením bylo zrušeno usnesení prvního soudu ze dne 1. července 1926 a pokud jím bylo změněno usnesení téhož soudu ze dne 13. července 1926, a domáhá se zrušení, po případě změny napadeného usnesení, jmenovitě pokud jím byl její návrh na exekuci odebráním předmětů zamítnut. Prvým usnesením, jež bylo rekursním soudem zrušeno, byly žalující firmě doplňkem k usnesení ze dne 17. června přisouzeny náklady jejího návrhu na pokračování v přerušném řízení a poněvadž rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu, jímž tomuto návrhu vyhověl, svým rozhodnutím ze dne 13. července 1926, zrušil nyní na další stížnost správce úpadkové podstaty též usnesení o nákladech návrhu na pokračování v přerušném řízení. Jde tedy jen o otázku útrat, ale do té není dalšího opravného prostředku (§ 176 konk. ř. a § 528 c. ř. s.), takže stížnost na dovolací soud bylo odmítnouti.

Stížnost do napadeného usnesení, jímž bylo změněno usnesení prvního soudu a žádaná exekuce zamítnuta, není odůvodněna. Jak již zmíněno, zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu, kterým přerušné řízení bylo znova zahájeno, z toho důvodu, že nelze pokračovati ve sporném řízení proti správě úpadkové podstaty o vyloučení předmětů z úpadkové podstaty, když s vyloučením již projevila souhlas. Toto rozhodnutí rekursního soudu nebylo žalující stranou napadeno a nejsou tedy na místě úvahy v této dovolací stížnosti, že správce úpadkové podstaty vstoupil do sporu tím, že žádal o přerušné řízení, že, nechtěl-li do sporu vstoupiti, měl to soudu prohlásiti, čehož však posud neučinil.

Netřeba se tedy těmito výklady, při tom nelogickými a nesprávnými, vůbec zabývat. Věc je již odbyta pravoplatným rozhodnutím rekursního soudu, že postup prvního soudu o zahájení přerušeno řízení proti vůli správce úpadkové podstaty nebyl správný. Proto stěžovatelka nyní z toho, opět nesprávným způsobem, vyvozuje, že, když správce úpadkové podstaty až dosud neprohlásil u soudu, že nevstupuje do sporu, ač první soud dal novou lhůtu k odvolání, stal se rozsudek pravoplatným a byl odůvodněn návrh na exekuci odebráním předmětů proti úpadkové podstatě, ježto prý tato zastupuje dlužníka a má také v držení věci, k jejichž vydání byl dlužník pravoplatně odsouzen. Z nesprávných předpokladů vyvozují se tu právní závěry, jež i samy o sobě jsou právně pochybeny. Spor byl v období odvolacího řízení již samým prohlášením úpadku přerušeno, protože mohlo v něm býti pokračováno jen proti správci úpadkové podstaty (§ 6 a 7 konk. ř. a § 163 c. ř. s.). Může v něm býti ihned po vyhlášení úpadku pokračováno za předpokladů §u 164 a 165 c. ř. s. Ale správce úpadkové podstaty prohlásil, třeba mimosoudně, že nevstupuje ve spor. Budiž znova upozorněno též na důvody prvního rozhodnutí rekursního soudu. Nastaly tedy následky §u 8 konk. řádu i ve směru hmotně-právním. Předměty, o jejichž vyloučení byl až dosud veden spor, jenž však následkem prohlášení úpadku byl přerušeno, byly vyloučeny z úpadkové podstaty a byly prosty všech těch obmezení a účinků, jež zahájením úpadku stihají jmění úpadkové podstaty, spadají opět do volného jmění úpadce, předpokládajíc, že mu patří a do jeho dispozic, a věřitelé jeho mohou vésti na ně exekuci, nejsou-li dle zákona z exekuce vyloučeny. Může tedy nyní úpadce, k čemuž by jinak byl oprávněn jen správce úpadkové podstaty, činiti ohledně nich vůbec opatření a zejména i ve sporu předsevzít procesní úkony, zvláště také uznání nebo smír. Ale spor byl prohlášením úpadku přerušeno. Správce úpadkové podstaty vůbec v něj nevstoupil, vyloučiv předměty, o které se vedl spor, z úpadkové podstaty. Ovšem uvolnění jejich z úpadku jest nutným důsledkem takového prohlášení správy úpadkové podstaty, takže nemůže správce podstaty odmítnouti vstup do sporu, ale zároveň si vyhrazovati jakékoliv jiné nároky k těmž předmětům pro úpadkovou podstatu. V tom ohledu nutno opravit nesprávný názor rekursního soudu (viz též pamětní spis k úpadkovému řádu str. 17 a Bartsch, komentář str. 93—94). Když správce úpadkové podstaty nevstoupil do sporu, nemohlo v něm ani proti němu býti pokračováno a nemohl rozsudek proti úpadkové podstatě nabýti moci práva. Nemůže tedy stěžovatelka na jeho základě vésti exekuci proti správě úpadkové podstaty na odebrání předmětů, již také proto nikoli, že podle §u 8 konk. řádu následkem prohlášení správy úpadkové podstaty se již z úpadkové podstaty vyloučily. Zahájení přerušeno sporu mohlo by se tedy zavést jen s úpadcem. Jest nesprávný názor rekursního soudu, že žalobkyně by musila zahájit zcela nový spor. Nikdy však nemůže ani nově žalovati ani v přerušeno sporu pokračovati s úpadkovou podstatou. Ta již prohlášením svého správce je ze sporu vyřaděna. Rozsudek se nemohl proti ní státi pravoplatným a nemohla exekuce proti správě úpadkové podstaty býti povolena.